

se, at starthjælpen i allerhøjeste grad har en effekt. Den er med til at give en hjælpende hånd og et motiverende skub, så flere flygtninge kan komme i arbejde. Det er dokumenterbart.

I går offentliggjorde Rockwoolfondens forskningsenhed nemlig en grundig analyse, der med al tydelighed viser, at starthjælpen virker. Til forskel fra tidligere analyser, herunder CASA's bidrag til debatten i 2006, har denne undersøgelse beskæftiget sig med det, som er relevant og centralt i spørgsmålet om, hvorvidt starthjælpen virker eller ej.

Analysen fra Rockwoolfonden består af en sammenligning mellem to grupper af flygtninge. Den ene gruppe er den, der fik opholdstilladelse, før starthjælpen trådte i kraft – det vil sige, at deres ydelser er på niveau med kontanthjælpen – og den anden gruppe består af flygtninge, der har fået opholdstilladelse, efter at starthjælpen blev indført.

Tallene taler for sig selv. De viser nemlig, at der er en klar forskel på de to grupper. Det er ikke noget, jeg påstår, nej, det er såmænd Rockwoolfondens egne, klare konklusioner. Blandt flygtningene i den første gruppe er 9 pct. i dag i arbejde, mens tallet er 15 pct. for dem, der er omfattet af starthjælpen, altså en mærkbar forskel. Og jeg vil godt understrege, at rapporten også har taget højde for konjunktursvingninger osv., så der er altså ikke noget at komme efter, for at citere en anden herre.

Lad mig ganske kort citere en kronik fra Politiken i går, hvori der står: Starthjælpen betyder rent faktisk, at flere kommer i arbejde og virker i den forstand efter hensigten. Starthjælpen er med til at skabe bedre integration.

Alligevel ser vi her, at oppositionen med det her beslutningsforslag vil fjerne den igen. De vil åbenbart tilbage til dengang, hvor de havde flertallet i Folketinget, men glemte at skabe de bedste rammer for den enkelte flygtning.

Der er siden 2001 kommet 28.000 indvandrere og efterkommere af dem i arbejde, og lige nu er der flere end nogen sinde i denne gruppe ude på det danske arbejdsmarked. Alene i 2005 kom 8.000 flere i arbejde, og jeg venter med spænding på de nye tal på området. Det resultat kan vi være tilfredse med. Men selv om det går godt, kan det naturligvis altid gå bedre, og det erkender jeg gerne.

Kl. 17.40

Jeg ville ønske, at den mærkbare forskel mellem de to flygtningegrupper havde været endnu større. Men alting tager som bekendt tid, og det

kommer det her også til. Når starthjælpen har virket i længere tid, er jeg ikke i tvivl om, at vi vil stå i den situation, som vi jo faktisk har oplevet det sidste stykke tid, mens vi i de debatter, der var i 2001 og 2002, kunne høre en opposition, der sagde, at det hele gik den forkerte vej, at arbejdsløsheden steg, og at det kontanthjælpsloftet og starthjælpen var noget helt forkert. Men over tid, når incitamenterne og værktøjerne, regeringen har sat ind, kommer til at virke, viser det sig jo, at problemerne bliver løst, og at det går den rigtige vej. Vi får dem nemlig ud af det, som nogle – jeg ville måske ikke sætte det helt så skarpt op – kalder et fattigdomsproblem. Det bliver i stedet for til, at de nu er i beskæftigelse, er en aktiv del med flere penge, i stedet for, at de, som man gjorde tidligere, er fastholdt på kontanthjælp.

Så Venstre kan derfor ikke støtte det her beslutningsforslag.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak. Der er flere medlemmer, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Det er først fru Lotte Bundsgaard.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Fru Irene Simonsen siger, at starthjælpen virker, og jeg vil sådan set godt give fru Irene Simonsen ret i, at starthjælpen virker på ét punkt. Starthjælpen virker nemlig sådan, at den skaber fattigdom i Danmark; for langt størstedelen skaber den fattigdom, for 2.000 mennesker i Danmark skaber den fattigdom. Nej, vil fru Irene Simonsen sikkert sige, det er ikke rigtig fattigdom. Nej, men når en familie med to voksne og to børn skal leve for ca. 11.000 kr., så tror jeg, fru Irene Simonsen vil give mig ret i, at det nærmer sig fattigdom.

Jeg vil godt høre, om det slet ikke gør indtryk på fru Irene Simonsen, at 2.000 mennesker lever på den her meget lave ydelse i det her ellers meget rige samfund.

Så vil jeg godt spørge fru Irene Simonsen, om det ikke er en falliterklæring for systemet, når man siger, at den eneste måde, man kan få folk i arbejde på, er ved at gøre dem fattige. Hvorfor tilbyder man dem ikke bare et job og trækker dem i ydelsen, hvis de siger nej tak til jobbet?

Til sidst vil jeg godt sige, at det her også er en ideologisk diskussion, nemlig en ideologisk diskussion om, om fattigdom og ulighed er godt eller skidt for et samfund. Derfor vil jeg gerne